

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 roku zasądził od Miasta Ł. na rzecz M. C. kwotę 2.359,88 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- kwoty 711,06 zł od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 732,72 zł od dnia 11 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 740,79 zł od dnia 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 696,42 zł od dnia 11 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 658,83 zł od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone, a koszty rozliczono pomiędzy stronami stosunkowo.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód M. C. jest współwłaścicielem i zarządcą nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...). Prawomocnym wyrokiem z dnia 3 września 2013 r., orzeczona została eksmisja A. P., M. P. (1), M. P. (2) z lokalu mieszkalnego numer 7a położonego w przedmiotowej nieruchomości. Prawo do lokalu socjalnego przyznane zostało M. P. (2) i M. P. (1).

Dłużnicy zajmując przedmiotowy lokal, nie płacili odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z lokalu, jak i nie uiszczali należności z tytułu opłat za wodę, ścieki, wywóz śmieci. Opłaty te ponosił właściciel.

Czynsz za lokal numer 7a przy ul. (...) w Ł. wynosił 525,84 zł, zgodnie ze stawką 12 zł za 1 m².

Powód w dniu 4 października 2013 roku wystosował do Urzędu Miasta Ł. wniosek o przydzielenie M. P. (1) i M. P. (2) lokalu socjalnego. Ponowny wniosek został zawarty w piśmie z dnia 10 stycznia 2014 roku. Jednocześnie właściciel zażądał kwoty odszkodowania w wysokości 4.243,71 zł. W dniu 30 czerwca 2014 roku M. P. (1), A. P. oraz M. P. (2) opuścili lokal mieszkalny numer 7a przy ulicy (...) w Ł..

Sąd Rejonowy przyjął, że żądanie pozwu znajduje podstawę prawną w art. 417 k.c. w zw. z art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (t. j. Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm., dalej u. o. p. l.), a przesłanką odpowiedzialności gminy jest szkoda wyrządzona bezprawnym zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej. Podzielając stanowisko, iż obowiązek gminy do wskazania lokalu socjalnego materializuje się dopiero z chwilą złożenia przez podmiot uprawniony wniosku o wskazanie lokalu uznał, że wystąpienie z takim wnioskiem jest elementem koniecznym do powstania zobowiązania po stronie gminy. Dopiero wówczas można mówić o zaniechaniu przy wykonywaniu władzy publicznej.

Wskazując, że powód wystąpił do gminy z wnioskiem o przyznanie dłużniczkom lokalu socjalnego pismem z 4 października 2013 roku, oddalił roszczenie obejmujące odszkodowanie za wrzesień 2013 roku.

Następnie, Sąd Rejonowy obniżył dodatkowo należne powodowi odszkodowanie o 1/3, z uwagi na zajmowanie spornego lokalu przez trzech lokatorów objętych wyrokiem eksmisyjnym, podczas gdy obowiązek gminy dostarczenia lokalu socjalnego dotyczył wyłącznie dwóch osób – M. P. (2) i M. P. (1).

Odnośnie wysokości roszczenia odszkodowawczego należnego właścicielowi, Sąd Rejonowy uznał, okoliczności sprawy za nie kwestionowane przez pozwanego. Poza przedmiotem sporu pozostawała stawka czynszu za 1 m² oraz fakt ponoszenia przez powoda opłat za media. Nadto, w ocenie Sądu I instancji, okoliczności te zostały wykazane przez

powoda kopiami faktur oraz przelewów bankowych za wywóz odpadów i opłat za wodę. Sąd zauważył, że powód na każdej z nich wskazał liczbę lokatorów, na których podzielona została należna do zapłaty kwota.

Dokonując takiej oceny zebranego materiału dowodowego, Sąd określił wysokość należnego powodowi odszkodowania na kwotę 3.539,82 zł. Po uwzględnieniu okoliczności, iż obowiązek gminy do zapewnienia lokalu socjalnego ograniczał się wyłącznie do dwóch, spośród trzech osób zajmujących sporny lokal, Sąd pomniejszył ustaloną kwotę odszkodowania o 1/3, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.359,88 zł i oddalając powództwo w pozostałej części.

W zakresie żądania odsetek ustawowych, Sąd Rejonowy, na podstawie art. 481 § 1 k.c., jako datę początkową ich naliczania przyjął 11 dzień każdego miesiąca (w okresie od października 2013 r. do lutego 2014 r.).

O kosztach sądowych Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 k.p.c., uznając iż powód wygrał sprawę w 53 % i w takim stosunku rozdzielił między stronami koszty postępowania.

Apelacją od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając orzeczenie w części, tj. w zakresie punktu 1 i 2 i zarzucając mu:

naruszenie prawa materialnego, t.j.:

1. art. 6 k.c. w zw. z art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 15) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód wykazał wysokość odszkodowanie należnego od pozwanego za niedostarczenie lokalu socjalnego, podczas gdy z przedstawionych dowodów nie wynika, jaki jest standard lokalu i jaką stawkę czynszową powód mógłby uzyskać, gdyby nie pozbawiono go możliwości swobodnego dysponowania lokalem;

2. art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie za początkową datę naliczania odsetek ustawowych 11 dzień każdego miesiąca (w okresie od października 2013 roku do lutego 2014 r.), podczas gdy odszkodowanie za niedostarczenie lokalu socjalnego osobom uprawnionym nie ma charakteru okresowego – jest świadczeniem bezterminowym, a jego wymagalność uzależniona jest od uprzedniego wezwania do wykonania przez gminę obowiązku dostarczenia lokalu;

naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na dowolnej a nie swobodnej, sprzecznej z zasadami logiki, wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności przyjęciu, że powód udowodnił wysokość dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, podczas gdy na poparcie swoich twierdzeń przedstawił jedynie własne wyliczenia czynszu najmu, bez odniesienia go do standardu przedmiotowego lokalu, ani innych lokali znajdujących się w tej samej nieruchomości, co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

3. art. 230 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pozwany przyznał fakt wskazanej przez powoda stawki czynszu najmu, która posłużyła do wyliczenia wysokości odszkodowania dochodzonego w niniejszym postępowaniu, podczas gdy pozwany już w odpowiedzi na pozew kwestionował wysokość dochodzonego odszkodowania i stanowisko to popierał.

W oparciu o te zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa również w zaskarżonej części oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Zarzuty apelacji dotyczące sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zarzuty naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów okazały się zasadne.

Jednocześnie zaakcentować należy, że Sąd odwoławczy, będąc instancją merytoryczną, zgodnie z art. 382 kpc, orzeka na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu w I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.11.2002 r., sygn. akt IV CKN 1574/00). W postępowaniu apelacyjnym Sąd II instancji rozpoznaje sprawę przez dokonanie niezbędnych ocen prawnych, nawet jeśli dotyczące ich zarzuty nie były podniesione w apelacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.10.2005 r., sygn. akt I PK 77/05, publ. OSNP z 2006 r., Nr 19-20, poz. 293). W odniesieniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sądu II instancji Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 23.3.1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, publ. OSNC z 1999 r., Nr 7-8, poz. 124, mającej moc zasady prawnej, stwierdził, że Sąd II instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku Sądu I instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia. W późniejszym wyroku z dnia 08.02.2000 r., sygn. akt II UKN 385/99, publ. OSNAPiUS z 2001 r., Nr 15, poz. 493, podkreślono, że Sąd II instancji ma prawo i obowiązek dokonać własnej oceny wyników postępowania dowodowego, niezależnie od tego, czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów, ponowieniu dotychczasowych, czy też jedynie wskutek niepodzielenia ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji. Podstawowym założeniem postępowania apelacyjnego jest bowiem dążenie do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia, opartego na materiale zebranym przez Sąd I instancji i Sąd odwoławczy. Sąd II instancji winien samodzielnie ocenić całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego z uwzględnieniem faktów z zakresu notoryjności powszechnej i urzędowej, faktów przyznanych lub niezaprzeczonych, a także domniemań prawnych. Skoro postępowanie odwoławcze ma przede wszystkim wymiar merytoryczny, dopiero zaś w drugiej kolejności kontrolny, to uznać też trzeba, iż rozstrzygając sąd odwoławczy może i musi oprzeć się na własnych ustaleniach. Trybunał Konstytucyjny zgodził się z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w powołanej uchwale z 23.3.1999 r., III CZP 59/98 – że ustalenia Sądu II instancji mogą być odmienne od ustaleń leżących u podstaw zaskarżonego apelacją wyroku nawet wówczas, gdy dokonywane są bez ponawiania postępowania dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.02.2004 r., sygn. akt I PK 217/03, publ. MP z 2004 r., Nr 14, str. 664).

Ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego przedstawia się następująco.

Sąd Okręgowy za Sądem Rejonowym za bezsporne uznał okoliczności dotyczące własności lokalu, wydania wyroku eksmisyjnego z jednoczesnym wstrzymaniem jego wykonania do czasu zaoferowania przez gminę zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, niedostarczenia takiego lokalu oraz nieuiszczenia przez osoby uprawnione do lokalu socjalnego odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania, jak i opłat eksploatacyjnych.

Sąd Rejonowy bezpodstawnie jednak przyjął, że okolicznościami bezspornymi w sprawie były wysokość stawki czynszu za sporny lokal oraz wysokość opłat za wywóz śmieci, wodę, odprowadzanie ścieków. Strona pozwana już w odpowiedzi na pozew podniosła, że kwestionuje żądanie pozwu zarówno co do zasady w zakresie żądania odszkodowania za wrzesień 2013 r., jak i co do wysokości odszkodowania naliczonego przez powoda za cały okres objęty żądaniem pozwu (k. 22-24). Zarzucono, że roszczenie winno zostać wyliczone i wykazane już w pozwie. Stanowisko pozwanego było oczywiste nawet dla strony przeciwnej; w odpowiedzi bowiem powód przedstawił dodatkowe dokumenty z zamiarem wykazania wysokości dochodzonych należności. Jednocześnie jednak pozwany dążył do ugodowego załatwienia sprawy, proponując warunki ewentualnej ugody, które jednak nie zostały przez powoda przyjęte. Wobec fiaska rozmów ugodowych, pełnomocnik pozwanego na rozprawie przed wydaniem wyroku także ponowienie oświadczył,

iż powód nie wykazał dochodzonego roszczenia (k. 43). W tej sytuacji brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że wysokość odszkodowania w tej sprawie była niesporna, czy została przyznana. Fakt złożenia propozycji ugodowej powodowi nie uprawnia w żadnym zakresie do przyjęcia, że okoliczności te zostały uznane przez pozwanego. Świadczyć mogą jedynie o tym, że powództwo w swej istocie zostało uznane za zasadne. Dlatego należy zgodzić się z apelacją, że w sprawie doszło do naruszenia przepisu prawa procesowego – art. 230 k.p.c. tym bardziej, że stanowisko Sądu Rejonowego nie znajduje oparcia w materiale sprawy; przedstawione dowody są bowiem niewystarczające do poczynienia ustaleń dotyczących wysokości poniesionej przez powoda szkody.

Tym samym, oceniając zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., należy zgodzić się ze skarżącym, że powód nie wykazał wysokości roszczenia, które jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Skutki pozostawania byłych lokatorów w lokalu po wyroku eksmisyjnym reguluje art. 18 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 150). Zasadą jest, że osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie, które z reguły odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać odszkodowania uzupełniającego (ust. 1 i 2). Natomiast osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł (ust. 3). Jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 k.c. (ust. 5).

Odpowiedzialność gminy za niedostarczenie lokalu socjalnego osobie uprawnionej z mocy wyroku eksmisyjnego ma charakter deliktowy; jest odpowiedzialnością in solidum z byłym lokatorem, i jako taka nie ma cech odpowiedzialności subsydiarnej w stosunku do obowiązku tej osoby wynikającego z art. 18 ust. 1 i 3 cytowanej ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., V CSK 31/08, OSNC-ZD z 2009 r. nr 1 poz. 16; uchwała SN z dnia 7 grudnia 2007 r., III CZP 121/07, OSNC z 2008 r. nr 12 poz. 137). Odpowiedzialność Gminy jest samoistna i niezależna od odpowiedzialności byłego lokatora.

Zakres tej odpowiedzialności wyznacza art. 361 § 1 i 2 k.c. W jego świetle gmina powinna odpowiadać za normalne, dające się przewidzieć, następstwa swojego zaniechania, a naprawienie szkody winno objąć straty, które poniosła jako właścicielka lokalu, oraz korzyści, które mogłaby osiągnąć, gdyby gmina we właściwym czasie zaoferowała osobom uprawnionym lokal socjalny. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 12/12, za elementy szkody na gruncie art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów należy uznawać zarówno straty wynikające z niemożliwości uzyskania czynszu najmu jak i straty będące następstwem konieczności ponoszenia przez samego właściciela opłat za korzystanie z lokalu obejmujących np. należności za wodę, energię elektryczną i ogrzewanie mieszkania, a więc opłat eksploatacyjnych. Istnienie szkody w tym zakresie wymaga jednak indywidualnej oceny, uwzględniającej okoliczności towarzyszące możliwości wynajmowania konkretnego lokalu, pozostaje bowiem kwestią konkretnych ustaleń, czy na określonym rynku najmu lokali jego właściciel - przy uwzględnieniu określonej rynkowej stawki czynszu - może uzyskać dodatkowo od wynajmującego także należności pokrywające w całości lub w części wysokość opłat związanych z korzystaniem z lokalu.

W myśl art. 6 k.c. w niniejszej sprawie to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w zakresie wysokości szkody, jaką poniósł w związku z bezprawnym zaniechaniem pozwanego Miasta Ł. i dalszym przebywaniem eksmitowanych osób w lokalu. Powód upatruje źródła swej szkody w niemożliwości uzyskania czynszu najmu w okresie od września 2013 r. do lutego 2014 r., w ramach którego wyróżnia „czynsz” (odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu) oraz opłaty eksploatacyjne.

Powód winien więc udowodnić, że wynajmując lokal na warunkach rynkowych

w tym okresie faktycznie byłby w stanie uzyskać czynsz (obejmujący opłaty eksploatacyjne) w żądanej wysokości. Takiego dowodu nie przeprowadzono, zaś pozwane Miasto, wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego, nie przyznało okoliczności wskazywanych w pozwie (art. 229, 230 k.p.c.). Nie sposób zatem ustalić, jak został obliczony czynsz

z rynkowym czynszem jaki mógłby uzyskać za przedmiotowy lokal gdyby był

w stanie go swobodnie wynająć. Jest to informacja wymagająca wiedzy specjalistycznej. Środkiem dowodowym pozwalającym na ustalenie takiej okoliczności byłaby np. opinia z biegłego z dziedziny wyceny nieruchomości.

Należy podkreślić, iż istotą uchybienia dowodowego strony powodowej w sprawie był brak wykazania tej właśnie minimalnej wysokości odszkodowania w sytuacji, gdy okoliczność ta została zakwestionowana przez pozwaną.

Wysokość czynszu pobieranego przed wydaniem orzeczenia eksmisyjnego można było wykazać choćby za pomocą umowy najmu, czy zeznań świadków. Powód takich dowodów nie zaoferował. Nie bez znaczenia przy tym pozostaje podnoszona przez niego okoliczność, że właścicielem większej ilości mieszkań i często uczestniczy w tego typu procesach. Ma więc doświadczenie i powinien mieć świadomość ciężaru dowodu. Roszczenie odszkodowawcze musi być precyzyjnie udowodnione. Tymczasem przedłożone dokumenty są niewystarczające do określenia wysokości należnego odszkodowania w odniesieniu do czynszu uiszczanego przed wyrokiem eksmisyjnym. W aktach brak jest umowy najmu lokalu, która tę należność by określała, z żadnego dokumentu nie wynika też powierzchnia przedmiotowego lokalu. Złożone do akt „świadczenia na rzecz nieruchomości” mają charakter dokumentów prywatnych pochodzących od strony, a już w odpowiedzi na pozew zostały uznane za niewystarczające.

Odnośnie żądania odszkodowania obejmującego opłaty eksploatacyjne, Sąd Okręgowy wskazuje, iż przedłożone przez powoda dokumenty w postaci potwierdzeń przelewów bankowych oraz faktur VAT nie dały podstaw do uwzględnienia powództwa także i w tym zakresie. Z załączonych do pozwu potwierdzeń przelewów bankowych nie wynika bowiem, jakiej nieruchomości dotyczą przedmiotowe opłaty z tytułu wywozu odpadów. Z twierdzeń powoda wynika, że mają charakter zbiorczy. Nie są również wystarczającym dowodem na okoliczność wysokości ponoszonych przez powoda opłat eksploatacyjnych za lokal numer 7a przy ulicy (...) w Ł., przedłożone przez powoda faktury VAT, które również określają wyłącznie zbiorcze rozliczenie dla całej przedmiotowej nieruchomości. Podkreślić należy, iż brak jest wskazania, jakie konkretne zużycie wody przypadało na lokal mieszkalny numer 7a bądź wyjaśnienia sposobu wyliczenia należności za przedmiotowy lokal. Nie sposób uznać za wystarczające odrębne zapiski czynione na złożonych dokumentach, nie wiadomo przez kogo sporządzone, zawierające określenie ilości osób (a liczby te są różne).

W konsekwencji należy uznać, że powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania za niedostarczenie przez gminę lokalu socjalnego osobom uprawnionym. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo w całości.

W związku z uwzględnieniem najdalej idących zarzutów apelacji prowadzących do uznania powództwa M. C. za niezasadne w całości, zbędne stało się odniesienie do początkowej daty naliczania odsetek ustawowych od kwoty odszkodowania, choć wskazać należy, iż wywody apelacji dotyczące charakteru roszczenia odszkodowawczego należnego od gminy należy uznać za słuszne; brak jest podstaw do traktowania tego odszkodowania jako świadczenia okresowego. Ustawa i judykatura wyraźnie wskazują, że odpowiedzialność gminy ma odrębny i odmienny charakter od odpowiedzialności byłych lokatorów. Roszczenie odszkodowawcze z art. 417 § 1 k.c. ma charakter bezterminowy, gdyż termin zapłaty odszkodowania z art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów odnosi się jedynie do osoby zajmującej lokal bez tytułu prawnego. Zastosowanie znajduje więc w tym wypadku art. 455 k.c.

Błędem logicznym dotknięte są również wywody Sądu I instancji dotyczące obniżenia należnego odszkodowania z uwagi na okoliczność, że lokal socjalny przyznany został tylko dwóm osobom. Zauważyć należy bowiem, że każda z tych osób obowiązana jest do uiszczenia całości odszkodowania bezumownego, a ich odpowiedzialność jest w tym

zakresie solidarna. Zastosowane rozumowanie może być skutecznie odniesione jedynie do opłat za media – w tym wypadku każdy

z zajmujących lokal ponosi odpowiedzialność za korzystanie i zużycie we własnym zakresie. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, iż obniżeniu kwoty głównej nie towarzyszyło stosowne obniżenie kwot, od których naliczono odsetki.

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa spowodowała konieczność zmiany również rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy, mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. zasądził od powoda M. C. na rzecz strony pozwanego Miasta Ł. kwotę 600 tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą w całości złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony w wysokości 600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.).

O kosztach procesu w drugiej instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przyjmując, że pozwane Miasto Ł. wygrało sprawę w drugiej instancji w całości, a koszty jakie poniosło, to: opłata od apelacji w kwocie 118 złotych oraz wynagrodzenie zastępującego ją radcy prawnego w wysokości 50% stawki minimalnej radcy prawnego w kwocie 600 zł zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. 2013 r., poz. 490). Sąd Okręgowy zasądził więc od powoda na rzecz pozwanego kwotę 418 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.